

har ment, at naar Sagførere skulde være denne Pligt underkastede, skulde ogsaa andre, der gave sig af med Sagførerforretninger, selv om de ikke ifølge Lovens Bestemmelser ere forbeholdte Sagførere, undergives samme Regler. Det sidste Stykke af Ændringsforslaget under Nr. 52 b gaar ud paa, at der ved Lov skal gives Regler for Sagføreres Salær i visse Tilfælde. Det er en Gentagelse af, hvad der blev foreslaaet i 1903—04, men det er blevet begrænset noget mere, nemlig til visse Tilfælde, saasom Indkassations af Fordringer, der ikke bestrides, og Møde ved Fogedforretninger og Auktion. Det er noget, man har i andre Lande, f. Eks. Tyskland og Østerrig, hvor der er givet Regler for, hvor store Salærer Sagførerne kunne oppebære. Der er mange Omraader, paa hvilke det ikke kan nytte at foreskrive saadanne Regler, men der er visse Omraader, som f. Eks. ved Indkassations og for Møde ved Fogedforretninger og Auktion, hvor det kan lade sig gøre paa en hensigtsmæssig og nyttig Maade for Klienterne og for Sagførerne selv.

Ændringsforslag Nr. 53 til § 259 gaar ud paa at fjerne en Ændring, som Landstinget har indsat, hvilken Ændring gik ud paa at unddrage Gældssager, der hørte ind under de almindelige Underdomstole, fra Forligskommissærerne. § 259 d, saaledes som den er vedtagen af Landstinget, bestemmer, at Mæglingen foretages ved Retten i de under Underretterne hørende Sager, naar Genstanden for Sagen er en Fordring, lydende paa en bestemt Pengesum. Det vil i Virkeligheden sige, at i det aldeles overvældende Flertal af de Sager, der komme for Underretten, og navnlig i Inkassationssager, skulle Sagerne gaa Forligsmæglingen forbi og gaa lige til Retten. Da dette høje Ting tidligere har udtalt sig for at bevare de nuværende Forligskommissioner, mene vi, at det heller ikke er rigtigt at unddrage dem det meste af deres Virkeomraade. Vi tro, at de i det hele have virket heldigt, og jeg kunde tænke mig, at man senere kunde komme til at gaa i modsat Retning af dette og udvide Forligskommissionernes Myndighed og give dem Myndighed til at afgive Voldgiftskendelser, særlig naar Parterne ønskede det. Jeg mener altsaa ikke, at man skal gaa den Vej at drage en stor Del af de Sager, der nu høre under Forligskommissionerne, bort fra disse, og jeg mener heller ikke, det gaar an af Hensyn til Underdomstolene, idet der nemlig saa i mange Jurisdiktioner vilde blive paa-

lagt Underdomstolene et saa stort Arbejde med at ekspedere de Sager, som nu ekspederes af Forligskommissionerne, at de vilde være hindrede i paa tilbørlig Maade at udføre det øvrige Arbejde og navnlig udøve den Vejledningspligt, der paalægges dem her ved Lovforslaget, og som de jo allerede have i en Del Sager, men som de i større Omfang faa ved det foreliggende Lovforslag.

De to næste Ændringsforslag under Nr. 54 og 55, henholdsvis til §§ 261 og 263, gaa ud paa at udtale, at naar en Part har mødt ved Fuldmægtig ved Forligskommissionen uden at være berettiget dertil, skal der ikendes ham en Bøde af Dommeren, selv om Modparten ikke paa staar det. I øvrigt er § 261 ved Landstingets Behandling undergaaet en Ændring i den Retning, som de tidligere af mig med flere stillede Ændringsforslag angave. Det er saaledes slaet fast, at Møde ifølge Mandatarfuldmagt ikke betragtes som personligt Møde af Parten, hvilken Bestemmelse manglede i det tidligere Lovforslag. Der er ogsaa givet Bestemmelse om, at den Part, der møder ved Fuldmægtig, naar han ikke er berettiget dertil, skal ikendes en Bøde, men det er kun efter Modpartens Paastand, og da det er Sædvane mellem Sagførere ikke at nedlægge en saadan Paastand, vil det føre til, naar man fastholder Lovforslaget i den Skikkelse, at alt bliver ved det gamle. Man kunde nu spørge, om der er Grund til at være saa streng med Fordringen om, at Parterne ikke maa give Møde ved Fuldmægtig. Her mener jeg, at man fra Lovgivningsmagts Side bør gøre sig det klart, om man vil forlange personligt Møde, og hvis man kommer til det Resultat, bør man ogsaa gennemføre denne Fordring i de Tilfælde, hvor den stilles, og man bør ikke gøre Lovens Bestemmelser saaledes, at de grumme let kunne omgaaes, saaledes som det hidtil er sket.

Ændringsforslag Nr. 56 til § 303 handler om den Forpligtelse, som en tabende Part nar til at erstatte Modparten Udgifterne ved Retssagen, hvorunder findes Regler om Salær. Denne Paragraf er ved den tidligere Behandling her i Folketinget undergaaet en Forandring, saaledes at det er fastslaet, at Salærets Størrelse, Størrelsen af Udgiften til Sagføreren, senere skal fastsættes ved Rettens Skøn til et passende Beløb, og det maa ikke, som det nu sker, bestemmes, at Omkostningerne skulle betales skadesløst eller efter Regning, og en Overenskomst, der strider derimod,